

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 569/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Adriánom Šándorčínom, advokátska kancelária Legium s. r. o., Bukurešťská 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 2 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6 Tpo 47/2015-374 z 9. júla 2015 v spojení s postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 404/2012 a jeho uznesením č. k. Tp 404/2012-361 z 3. júla 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie

svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 2 a čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Tpo 47/2015-374 z 9. júla 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 404/2012 a jeho uznesením č. k. Tp 404/2012-361 z 3. júla 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite ČVS:PPZ-42/BOK-CA-2012 z 15. marca 2012 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 písm. a) a ods. 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 31. decembra 2005. Trestná vec sťažovateľa je ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu vedená Prezidiom Policajného zboru pod ČVS: PPZ-803/NKA-PZ-BA-2014. Na základe návrhov prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor generálnej prokuratúry“) bol na sťažovateľa sudcom pre prípravné konanie okresného súdu postupne vydaný príkaz na zatknutie sp. zn. 0 Tp 403/2012 z 26. marca 2012, európsky zatýkací rozkaz sp. zn. 0 Tp 404/2012 z 26. marca 2012 a medzinárodný zatýkací rozkaz sp. zn. 0 Tp 404/2013 z 27. februára 2013. Okresný súd svojím napadnutým rozhodnutím rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím rozhodol o zamietnutí sťažovateľom podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu č. k. Tp 404/2012-361 z 3. júla 2015. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti nachádza porušenie svojich označených práv v postupe sudcu pre prípravné konanie, ktorý pred rozhodnutím o jeho väzbe mu nedoručil podnety prokurátora generálnej prokuratúry na vydanie príkazu na zatknutie, európskeho zatýkacieho rozkazu a medzinárodného zatýkacieho rozkazu, k čomu uviedol:

„Vyššie uvedeným postupom (nedoručením podnetov na vydanie príkazov na zatknutie voči mojej osobe), ktorý je v zrejmom rozpore s ustanovením 72 ods. 2 TP, bolo skrátene moje právo ako obvineného vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mi kladú za vinu, právo vyjadriť sa k dôkazom o nich a právo uvádzať okolnosti, navrhnúť, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na moju obhajobu, robiť návrhy a právo podávať žiadosti. Moje neoboznámenie z dôvodmi, ktoré viedli k vydaniu predmetných príkazov na zatknutie, mi znemožnilo vzniesť argumenty proti tvrdeniam prokurátora Generálnej prokuratúry SR a tým aj efektívne vyžívať práva, ktoré mi sú ako obvinenému v rámci trestného konania priznané. Citované ustanovenia TP sú vyjadrením zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, ktoré zásady sú podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva zárukou práva na spravodlivý proces.

Svojím postupom sudca Okresného súdu Trnava pre prípravné konanie pri svojom rozhodovaní o mojom vzatí do väzby nepostupoval v súlade s vyššie uvedenou zásadou kontradiktórnosti a zásadou rovnosti zbraní, ktoré obe sú nevyhnutnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Dodržanie procesných požiadaviek na postup orgánov činných v trestnom konaní je nevyhnutnou podmienkou zákonného rozhodnutia, pričom zákonnosť postupu je súd povinný skúmať vždy, čo platí najmä pri rozhodovaní o väzbe. Dôsledkom nedôsledného dodržiavania, resp. nedodržania procesných požiadaviek vyplývajúcich z Trestného poriadku, Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, je podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (pozri III. ÚS 386/06) a Európskeho súdu pre ľudské práva (najmä v trestnom konaní) nezákonnosť rozhodnutia, ktoré bolo v rámci takého postupu vydané.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„A./ základné práva sťažovateľa ██████████ .. podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa Čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím sudcu Okresného súdu Trnava pre prípravné konanie vydaným pod sp. zn.: Tp/404/2012 dňa 03.07.2015

v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Trnava vydaným pod sp.zn.: 6 Tpo/47/2015 zo dňa 09.07.2015 a postupom sudcu Okresného súdu Trnava pre prípravné konanie dňa 03.07.2015, porušené boli;

B./ zruší rozhodnutie sudcu Okresného súdu Trnava pre prípravné konanie vydané pod sp. zn.: Tp/404/2012 dňa 03.07.2015 a rozhodnutie Krajského súdu Trnava vydané pod sp. zn.: 6Tpo/47/2015 zo dňa 09.07.2015;

C./ prikáže sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... prepustiť okamžite z väzby na slobodu a

D./ prizná sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania. “

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ešte pred tým, ako sa ústavný súd začne zaoberať samotnou vecnou stránkou, je vždy povinný preskúmať procesné náležitosti sťažnosti. Z toho vyplýva, že iba v prípade, ak sťažnosť spĺňa všetky zákonom ustanovené formálne náležitosti a zároveň neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, sa ňou môže zaoberať aj z hľadiska jej vecnej stránky. Jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. podľa § 49 zákona o ústavnom súde ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd, je zásada subsidiarity. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V súvislosti s namietaným porušením sťažovateľom označených práv vo vzťahu k jeho jedinej/nosnej námietke tvoriacej obsah podanej ústavnej sťažnosti a spočívajúcej v postupe sudcu pre prípravné konanie, ktorý pred rozhodnutím o jeho väzbe mu nedoručil podnety prokurátora generálnej prokuratúry na vydanie príkazu na zatknutie, európskeho zatýkacieho rozkazu a medzinárodného zatýkacieho rozkazu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ túto námietku neuplatnil v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu č. k. Tp 404/2012-361 z 3. júla 2015, v dôsledku čoho sa krajský súd vo svojom uznesení č. k. 6 Tpo 47/2015-374 z 9. júla 2015 touto námietkou nezaoberal, resp. neskúmal ju. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína sťažovateľovi svoju už ustálenú rozhodovaciu prax vyslovenú vo svojich skorších rozhodnutiach, a to sp. zn. III. ÚS 90/03 a sp. zn.

III. ÚS 135/03, v ktorých okrem iného uviedol, že „Z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu ku všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde tiež vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.“ (obdobne aj III. ÚS 201/04, II. ÚS 67/2013).

V dôsledku uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2015